

בועזא העצור:
שמירה אינסופית
(סימני גאלה ומשיח)
שבת ה-תשפ"ה!
במסר באלעד.
העלון טעון גניזה

ברוך שאמר

משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

י'הימו מ'שול מ'ר'ך ע'פי' (ישעיהו ג' ו' יד')
* נא לא לעיין בעלונים בזמן
התפילה וקריאת התורה -
שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל
העלונים במקום שאין
בו ערוב כהלכה!
משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

בס"ד ערב שבת קדש פרשת 'בלק', טו' (יום הלולת 'אור החיים הקדוש') - טז' תמוז, ה-תשפ"ה, (2025 \ יולי \ 12 -> 11 למניינם)

שיעורי הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

**פרשת
'בלק'**

**פרשת
'בלק'**

העצור: 'שמירה אינסופית' (סימני גאלה ומשיח)

בפסוק 'שבע' ת המזבח ער כתי',
מה מרמזות ראשי המכות של המילה שבע"ת?
כשאומרים בתהלים ובתפלה שחרית של שבת
'ולעזוג מלך הבשן' - כי לעולם חסדו'
'ולסיחון מלך האמרי' - כי לעולם חסדו'
אז למה לא מודים על בלק ובלעם גם?
ובכלל - מה היחודיות של פרשת בלעם?

ובשיעור

זה:

**שימו לב !!!
מדובר בשיעור טרי
של שנה זו - תשפ"ה,
שנמסר השבוע (ביום רביעי) באלעד !!!**

זמני כניסת ויציאת שבת פרשת 'בלק' - ה-תשפ"ה (2025 למניינם)

הזמנים

לפי שעון

קיץ !!!

מבוסס על פי לוח - "פאר הלוח"

קוראים יקרים: השיעור הוקלד משמיעה- ולכן הניסוח הוא כשל אדם המדבר אל השומע ועל-כן יש להתייחס אליו כאילו נשמעים הדברים מפי כבוד הרב ממש בעת קריאת העלון !!!
תודות לאדם היקר, החפץ בעילום שמו, על הטרחה בתמלול והקלדת השיעורים של הרב לתועלת, לטובת ולזיכוי הרבים, וכן לכל העוסקים במלאכה. יהי רצון ש- ה' יראה בטוב מעשה ידיהם ויברכם שיזכו בכל מלי דמיטב ויזכו להמשיך ולזכות את הרבים.

להבילת העלון בדוא"ל או בווצאפ- (בלי דבר ובע"ה) ניתן לשלוח הודעה לכתובת דוא"ל הבאה: rk-pk@hotmail.com - כמו כן ניתן להוריד את העלון מאתר לדעת.נט גליונות פרשת השבוע.

וקצת לא לפחד פלל !!! ה' בעצמנו וזהו נדבך אף את אויבנו פתחמנו !!!

לדעצקלזט

• ר' משה בן שוקת חייד ובני ביתו - ימלא זה כל
משאלות לבם לטובה !
• הילול עלת בת ציפור
• תומר כהן בן גילה

כלשמיירה ולהצלחות ב"ז משפחות קמליאן -
ובמיוחד רעייתי היקרה - פתח זכרה מרשיה בת
מירון מוזה אסתר ויוני אהרן בן פרחה אכילה -
לרפואה שלימה - לבריאות איתנה, לפרנסה טובה
ומוצלחות בריחו ולא בצימצום - יהי רצון שעבודה
להמשיך ולכוחת ולהפיק - בלי גדר ובעלי - דברי
תורה של כבוד דרב ברוך רוזנבלום - לעד
דרכה דרכה שנים. אמן.

לבריארות איתנה והצלחות ילדיו - לנצילות
בבריארות איתנה וברווחה ופרנסה טובה - שזכו
לתורה ולמצוות ולחיים ה' הן מעולם נשמתם -
ושזכו לדעי קודש של קיימה - לעבודת ה'
יתברך ול'אריכות ימים אמן - ואלה שמותם:

- קארן אליזה בת פזית זלדה מרשיה
- נידה רחל בת פזית זלדה מרשיה
- נתנאל בן פזית זלדה מרשיה
- כל חזיילי צה"ל וכוחות הבטחון

ימלא ה' כל משאלות לבם ולבנו לטובה !

לשונות פחות בוזכות להפצת העלון השבועי:

050-4170-270

זִיתָן לַהֲאֲזִין לְשִׁיעוּרֵי הָרַב בְּטַלְפוֹן

073-3454-222

לע"ז חכל"י, הרו"ג וזרצ"י מלחמות שימוחת תורה
(חזרבות ברז"ל \ \ מלחמות תקומה)

• **לתשלף ד"פ"ה - (2023/2024/2025 למנינים)**
זיכרים, ארזים, אנשי כוזות הביטחון וההצלה
ה יקום דמם !!! יהי זכרם ברוך !!!
התנב"ה

תנצב"ה

לעילוי נשמת הורי ע"ה
אבי, מורי ועטרת ראשי, היקר - יעקב (קמליאן) בן רחל ויצחק ז"ל
ולעילוי נשמת אמי היקרה מרת פרחא אליזה בת חביבה ז"ל

- ר' יצחק אהרן רוזנבלום בן ישראל זאב ז"ל - אביו של כבוד הרב ברוך רוזנבלום שליט"א (שיבדל לזוים טובים וארוכים אמן).
- לע"נ ישישכר (תענין) בן מרדכי ורוד - נפטר לבית עולמו (נשמן) ביום הששי ו' באדר, קרב שבת קדש פרשת 'אתה תצוה' -ה- תשפ"ה.
- לע"נ ישישכר (שלי) בן חזרה נפטר יד אדר א' -ה- תשפ"ד.
- ולע"נ בנא- אביו (שלי) בן מרים ע"ה, נטמן ביום ב', כב אדר ב' -ה- תשפ"ד.
- לע"נ לנדא (שלום הלוי) בת אסתר - נפטרה לבית עולמה ונטמנה ביום אחר בשבת, טו בתמוז -ה- תשפ"ד
- לע"נ הגב' ארנזית שרון ע"ה בת הדסה זויה שתבדלס"א - נפטרה ונטמנה ביום רביעי ג' אב -ה- תשפ"ד.
- לע"נ הגב' המנוחה רוזה בת עליזה ז"ל - נפטרה ביום שלישי כה' חשוון ונטמנה ביום רביעי כו' חשוון -ה- תשפ"ה
- לע"נ שליו חוב"ד שניצח באכריות באמרייות הר"ר גבי הכהן קונן הי"ד, שניצח באמרייות ביום שישי כא מרחשוון ונטמן ברה הותים בירושלים בליל כה' חמר חשוון (אור ליום שלישי) -ה- תשפ"ה
- לעילוי נשמת חזקיהו היקר נסים (אסיי) בן בודא שהלך לעולמו ביום שבת קודש פרשת וישב -ה- בכסלו ונטמן למזרח ביום אחר בשבת כ"א בכסלו -ה- תשפ"ה.
- לעילוי נשמת המרוחמת מרגלית ז"ל בת ג'ליה, נפטרה לבית עולמה ביום שישי ו' בשבת -ה- תשפ"ה.
- לע"נ מרח אשכנז ישישכר כסא רוזמים הרב מאיר נסים מאוז (נאמן) כמסאנה וזה זקוק"ל. נפטר ביום שבת קודש שביעי של פסח, כא ניסן -ה- תשפ"ה, ונטמן למזרח ביום אחר בשבת (אסרו וזו), כב' בניסן -ה- תשפ"ה.
- לעילוי נשמת המרוחמת סידרה מסעודה תמר (כהן) ע"ה בת פרושה, נפטרה ונטמנה בליל ששי אור ל -כ' בניסן -ה- תשפ"ה.
- לעילוי נשמת חייק אצלה (זו) היד בת שמואל שערצשה פגיעת ליד ברוכין, ליל חומשי, אור ל -ו' באייר -ה- תשפ"ה 15-16 למאי 2025 למנינם, יציעה ע"י מי עולה בעת שהיתה בדרכה לחזור לידה ללדת את בנה הרביעי וכן לעילוי נשמת בנה התנוק הקדוש רביד זויס בן אצלה הי"ד שפגעה באותו פגיעת שבו נרצחו אימו אצלה הי"ד וכעבור כשבועיים נפטר מפגיעו ונטמן לצד אימו ביום חומשי ב' בסיון -ה- תשפ"ה (29 למאי 2025 למנינם)
- לע"נ רחל לישנסקי הי"ד - דיפלומט ישראלי ולע"נ נשמת שרה מולזרם הי"ד - עובדת השגרירות הישראלית בארה"ב, שערצו בווינגטון- ארה"ב, בנאדם המהומאן היהודי בעיר, אור ליום חומשי כד' אייר -ה- תשפ"ה (21-25 למנינם)

ת . נ . צ . ב . ה

אל תפספסו את עלובו הבוסני:
ת.פ.א.ר.ת. י.י.ק.ב. פ.ק.ז.ה.

- ובמאמר הפותח לעלון פרשת 'בלק' - (בעמודים 2 ו-3) שכותרתו: "שְׁלוּשָׁה עֶקְרוֹנוֹת מִסְפּוֹר הָאֶתוֹן" - מֵאֵת: הָרֵב גּוֹר גִּלְוֹן שְׁלִיט"א. מוֹבָא מֵאֲתֵר יִישִׁיבַת הַר בְּרָכָה.
- בעמוד 4 למעלה - מאת הרב משה בובי שליט"א, דְּבַר תּוֹרָה לְשַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשֶׁת 'בִּלְק' - שכותרתו: "שְׁמִירַת קֹדֶשׁ בְּתֵי הַכְּנֻסֹת וּבְתֵי הַמִּדְרָשׁ".
- בעמוד 5 - המדור "רפואה והלכה" מאת הרב אברהם רזניקוב שליט"א, רב המרכז הרפואי סוראסקי (איכילוב), לְשַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשֶׁת 'בִּלְק' - שכותרתו: "חֻק זְכוּיוֹת הַחוּלָה".
- בעמוד 6 למעלה - בפינת ההלכה מאת הרב משה בובי שליט"א – מתוך סימן תקמט' - סימן תקנא - מִמְנֶהֳגֵי יָמֵי בֵּין הַמַּצְרִים - מתוך הילקוט יוסף - מאת רבנו מרן הרה"ג הרשל"צ יצחק יוסף שליט"א.
- בעמוד 7 - מִמֶּתֶק לְשַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשֶׁת 'בִּלְק' - מאת הָרֵב נַחֲמִיָּה וִילֵהֶלֶם, שְׁלִיחַ חֶב"ד בְּעִיר בִּנְגָקוֹק, תֵּאֵלֶנְד שכותרתו: "וְהַעֲקָר לֹא לַפְּחַד כָּלָּל !!!".
- בעמוד 8 - המדור האור של הפרשה - על פי אור החיים הקדוש, לְשַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשֶׁת 'בִּלְק' - שכותרתו: 'גְּבוּרַת הַלֵּבִיא (תלויָה) בְּאַחֲדוֹת הָעָם'.
- בעמוד 9 למעלה - הַטּוֹר שֶׁל רַבִּי יְהוֹנָתָן אֲמֵדִי שְׁלִיט"א - רַב בֵּית הַכְּנֻסֹת "יוֹסֵף חַיִּים", אֹרֵז יְהוּדָה - דְּבַר תּוֹרָה לְשַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשֶׁת 'בִּלְק' וְהַנוּשָׂא הַפֻּעֵם: 'מִי אֲשֶׁם? חֲבָרִי אֹא אֲנִי?'
- בעמוד 9 למטה - תִּדְרֵי "הַגֵּל הַשְּׁקֵט" הַמַּפְעִילִים בְּעַת חֵרוֹם בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ.
- בעמוד 10 - הַסְפּוֹר לְשַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשֶׁת 'בִּלְק' – "רְפוּאָה לַמִּכָּה (הַגְּנָה אֲמֵתִית)" - הַסְפּוֹר מֵאֵת רַפִּי פִּרְיֵי הַיָּיִו, מוֹבָא מֵאֲתֵר 'שְׁלוֹם לַעַם'.

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו - תשפ"ה,
שנמשך השבוע (ביום ובערב) באלעד !!!

משיחותיו של הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

פרשת בלק - שמירה אינסופית (סימני גאלה ומשית) - שנת ה- תשפ"ה - אלקד.

ישראל, זה הרבה יותר גרוע מילא לשמה? אלא בלק פחד מהם ולכן הוא רצה לחסל אותם; הפחד הביא לו את הרצון לחסל את ישראל.

ראיתי בא' המפרשים שאומר, שעמון לא פחד והרי כתיב {כה, יז} **צור את המדינים והפיתם אותם**, אז מה פתאום בלק פחד, והרי נאמר {דברים ב, ט}... **אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה וגו'** - אלא בלק לא היה באמת מואבי, הוא היה מואבי רק באותו הזמן כביכול - שנאמר **"ויבלק בן צפור מלך למואב בעת ההוא"** - ולכן הוא חשש.

בא הספר **כרם חמד** ואומר דבר נפלא ביותר - גרסינן בגמרא {פסחים נ:} {לעולם ילמד אדם תורה שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה. והקשו בתוספות מהא דאיתא (ירושלמי ברכות פ"א ה"ב) הלומד שלא לשמה נח לו שנתהפכה לו שליתו על פניו. ותיצו דעבור כבוד מותר ועל מנת לקנטר אסור עיי"ש. וצ"ע דהא בגמרא (סוטה מז.) ילפי הא דילמד אדם שלא לשמה, מבלק שהקריב קרבנות שלא לשמה ויצא ממנו שלמה שהקריב אלף קרבנות ביום א', והרי בלק כונתו היתה לקנטר ולכלות כל כלל ישראל, אם כן ראייה שמותר ללמוד אפילו לקנטר.

ונראה לומר על פי מה דאיתא בחז"ל (ילקוט, שופטים מב) בזכות שקם 'עגלון' מלך מואב מעל הכסא כששמע שדבר ה' בא אליו, לכן זכה ויצאה ממנו רות דכתיב בה {מ"א ב, יט} וישם כסא לאם המלך ודרשו חז"ל {ב"ב צ"א:} אמה של מלכות, ולכאורה הרי זה סותר להגמרא הנ"ל דממה נפשך מאיזה זכות זכה לזה. והנה יש לעי' מהיכן ידע עגלון מלך מואב כי כאשר דבר ה' בא אליו יש לו לעמוד, ונראה דלמדו ממה שאמר בלעם לזקנו בלק, קום בלק ושמע האזינה וכו'. וכתב רש"י שאמר לו בלעם אינך רשאי לישב ואני שלוח אליך בשליחותו של מקום. וממנו למד עגלון שכאשר בא דבר ה' צריכים לעמוד. וכיון דקימה זו של בלק לא היתה לקנטר ורק רצה לדעת מה דבר ה', לכן זכה ויצאת ממנו רות שיצא ממנה שלמה.

ובזה יבואר לנו מה שאמרו שנלמד מבלק שלעולם ילמד אדם שלא לשמה, דבאמת למדו זאת מעגלון שזכה לשלמה על ידי מה שקם לכבוד דבר ה', שדבר זה למד מבלק כאשר הקריב קרבנותיו, ולא לומר שלמדו זה מבלק עצמו שהרי בלק נתכוין לקנטר וגם שלא בזכות קרבנותיו זכה לשלמה אלא בזכות עגלון כנ"ל, אלא כמו שנתבאר שלמדו מעגלון שלמד מבלק וכנ"ל.

בספר אוצרות פניני התורה מובא סיפור נפלא שמאד התרגשתי ממנו;

ר' יעקב אדלשטיין זצ"ל היה רבה הנערץ של רמת השרון. בא' מן הימים הגיע אליו א' ממתפללי בית הכנסת, וסיפר לו שפלוני אלמוני שמתפלל בבית הכנסת נפטר לבית עולמו. הרב ניסה להיזכר במי מדובר ולא הצליח, ואז אותו א' סיפר לו סיפור כדי לנסות להזכיר לרב במי מדובר, וכך אמר לו: "אנחנו קבוצה של פולנים שבאנו מפולין, וכל יום ישישי אנחנו עושים 'פרלמנט' - מתכנסים בא' המסעדות ודנים באקטואליה. שמת לי לב, שכאשר היינו יושבים כולם, המנוח היה יוצא החוצה ומסתכל כל הזמן על השמש, אז פעם א' שאלתי אותו לפשר הדבר, ואז הוא אמר לי שהוא צריך לראות מתי השמש שוקעת - "בשביל מה?", שאלתי אותו. ואז הוא סיפר לי סיפור;

"כשהייתי צעיר, לחמתי בבעלות הברית במלחמת העולם השנייה, וכאשר היינו באניה, האניה חטפה טיל ישיר והתחילה לטבוע כאשר מאות חיילים עליה; באותו זמן הייתי בחור צעיר עם הרבה כוח, אז ניסיתי לשחות לחוף - שחיתי ושחיתי עד שכבר לא היה לי כוח בגוף. הסתכלתי לשמים ואמרתי: "יריבונו של עולם, אם אתה מציל אותי אני מבטיח לך שלא לעשן יותר בשבת, וממש לאחר כמה דק' הגיע מסוק וחילץ אותי!"

פרשת השבוע שנקרא בע"ה בשבת זו, פרשת **בלק**. הפרשה היחידה שנקראת על שם של גוי. וכל אחד שואל את עצמו, מה זכה בלק שתיקרא פרשה בתורה על שמו? - את אותה שאלה שואל הזוהר הקדוש בפרשת יתרו.

פרשת השבוע כידוע, טומנת בתוכה את כל ענייני המשיח;

כותב **הרמב"ם** {הלכות מלכים, פ"א ה"א} - **המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד לשנה לממשלה הראשונה. ובזנה המקדש ומקבץ נדחי ישראל. וחוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מקדם. מקריבין קרבנות. ועושין שמטין ויובלות ככל מצותן האמורה בתורה. וכל מי שאינו מאמין בו או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר. אלא בתורה ובמשה רבנו. שהרי התורה העידה עליו שנאמר (דברים ל-ג) 'ושב ה' אליהם את שבותך ורחמך ושב וקבצך וגו' (דברים ל-ד) 'אם יהיה נדחך בקצה השמים וגו' (דברים ל-ה) 'והביאך ה' אליו ואלו הדברים המפורשים בתורה הם כוללים כל הדברים שנאמרו על ידי כל הנביאים. אף בפרשת בלעם נאמר וישם נבא בשני המשיחים. במשיח הראשון שהוא דוד שהושיע את ישראל מיד צריהם. ובמשיח האחרון שעומד מבניו שמושיע את ישראל באחרונה. וישם הוא אומר (במדבר כד-יז) 'אראנו ולא עתה זה דוד. (במדבר כד-יז) 'אשורנו ולא קרוב זה מלך המשיח. (במדבר כד-יז) 'דרך פוקב מיצקב זה דוד. (במדבר כד-יז) 'וקם שבת מישאל זה מלך המשיח.**

וכאן חוזרת לה השאלה, מה זכה בלק שתיקרא פרשה על שמו בתורה - ועוד לא סתם פרשה, אלא פרשה שכל ענייני המשיח טמונים בה?

אומרת הגמרא {מסכת סוטה מז, א} - **והאמר רב יהודה אמר רב: לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות ואע"פ שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה, שבשכר ארבעים ושנים קרבנות שהקריב בלק מלך מואב זכה ויצאה ממנו רות שיצא ממנו שלמה שכתוב ביה {מלכים א ג-ד} אלף עולות יעלה שלמה. א"ר יוסי בר הונא: רות בתו של עגלון בן בנו של בלק מלך מואב.**

אומרת הגמרא {מסכת תענית ז, א} - **וכל העוסק בתורה שלא לשמה נעשית לו סם המות.**

שואל תוספות במקום - וקשה והלא אמרינן (פסחים דף נ:.) לעולם יעסוק אדם בתורה ואע"פ שאינה לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה?

המעניין הוא, שכותב **בעל הטורים** בפרשת יתרו {כ, יג} - עשרת הדברות מתחילין באל"ף ומסיימין בכ"ף וזהו אך טוב לישראל ויש בהם תר"ך אותיות נגד תר"י מצות ושבע מצות בני נח. וסימנם כתר תורה לומר לך שאם לומד אדם תורה לשמה היא כתר לראשו ואם לומד שלא לשמה יחזור לכרת.

אומר **תוספות** - ויש לומר דתרי שלא לשמה הוי דמה שאמרינן לעולם יעסוק בתורה אפילו שלא לשמה היינו כלומר כדי שיקרא רבי או כדי שיכבדוהו ומה שאמרינן הכא כל העוסק בתורה שלא לשמה נעשה לו סם המות היינו מי שלומד לקנטר.

המהרש"א שואל על דברי הגמרא הזו, מה שעשה בלק שהזמין את בלעם לקלל - האם זה נקרא 'שלא לשמה' - והרי הוא רצה לחסל את

¹ **ברוך שאמר:** כתוב במפרשים, שעתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות - איד? כי אתה עושה מצוה ואשתך שותפה איתך יחד היות והיא מאפשרת לך ללכת ללמוד תורה, להתפלל וכו'. אז בכת"ר מצוות שישנם אם תחלק אותם לחצי תקבל ש"י, ממילא לך ולאשתך יחד יש כת"ר מצוות.

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו - תשפ"ה,
שנמסר חשבו (ביום רביעי) בלעד !!!

פרשת
בלק

ולכן בכל ליל שבת בערב אני בודק מתי השמש שוקעת ומכניס את הסיגריות לכיס ומפסיק לעשן עד לצאת השבת!!

הרב אדלשטיין שמע את הדברים והחליט – "אני הולך להלוויה של היהודי הזה!!"; בהלוויה ספד לו הרב ואמר: "ריבונו של עולם, תראה מזה, יהודי הבטיח לך מצוה אי שלא לשמה – לא לעשן מכניסת השבת ועד צאתה – ומה עשית לו??? הצלת אותו, הוא זכה לעלות לארץ ישראל ולהקים משפחה. הנה תראה שמתוך שלא לשמה בא לשמה, אז כאשר אנחנו מקיימים את המצוות לשם שמים, על אחת כמה וכמה שהקב"ה ישמור עלינו!!".

מסופר² על הרב אלעזר מנחם מן שך זצ"ל, ראש ישיבת פוניבז', שהוצרך לעבור ניתוח קשה. כולם התפללו לרפואתו, ואכן הוא האריך עוד שלשים שנה לאחר ניתוח קשה זה. מסופר, שבתקופת החלמתו לאחר הניתוח שעבר, טיפלו בו בבית החולים במסירות, אבל אחת האחיות בלטה במיוחד במסירותה. היא הגיעה למיטתו מעבר לשעות התורנות הרגילות שלה, דאגה למלא את כל צרכיו, וכשהוא השתחרר מבית החולים דאגה לקחת את כל חפציו עד לרכב. רצה הרב שך להודות לה, ואמר: אני רוצה לתת לך מתנה שהיא תישאר לך לעולם, אני הבחנתי שאת מעשנת, עליך לדעת שהעישון הוא אסור ומזיק, עדיף לך להימנע מזה. במשך רבע שעה עמד הרב שך והסביר לה, עד כמה גרוע הוא העישון, עד שהצליח לשכנעה והיא הבטיחה לו שהיא מפסיקה לעשן. כשראה הרב שך אמר לה: עכשיו נתתי לך מתנה גדולה. ונסע לביתו. בתוך הרכב הסביר הרב לתלמידיו, לאחות זו אני חייב הכרת הטוב, והטובה הגדולה שאני יכול לעשות עבורה, לשכנעה לשמור תורה ומצוות, אבל יודע אני שהיא לא תשמע לי. כשראיתי שהיא מעשנת, הבנתי שהיא מעשנת גם ביום השבת, אם הייתי אומר לה ומבקש ממנה לא לעשן בשבת ודאי שהיא לא היתה שומעת לי, היא היתה חושבת עלי כל מיני דברים וכד', אבל ברגע ששכנעתי אותה מצד הבריאות להפסיק לעשן, היא תפסיק לעשן אף ביום השבת, כך גרמתי לה טובה גדולה, שהרי אפילו אם היא תמשיך לחלל שבת, לפחות סיגריה אחת היא לא תעשן בגללי, זהו רווח עצום.

לאחר הדברים האלה, הייתי רוצה לעסוק בנושא אי שבו פתחנו – למה זכה בלק שתיקרא פרשה על שמו בתורה:

ביום ראשון, אם ח"ו לא יגיע משיח צדקנו, ניכנס לתקופה של ג' שבועות, כאשר היום הראשון הוא י"ז בתמוז.

בא הספר **אמונת עתיד** ושואל שאלה – עוד צ"ב מה שנקרא הפרשה על שמו של בלק, דאיתא במדרש ילקוט דספר עזרא לא נקרא על שמו של נחמיה אעפ"י שהי' ראוי שיקרא על שמו, מפני שתלה בזכות עצמו ואמר זכרה לי אלקי לטובה. ועפ"י יקשה לנו האידך זכה בלק שפרשה שבתורה יקרא על שמו, הלא דבר הוא?

כותב **האור החיים הקדוש** – אכן יתבאר על דרך אומרים ז"ל (זוהר כאן) כי בלק מכשף גדול היה יותר מבלעם והיה עושה כשפיו בצפור אחד ששמו 'ידוע'³, והוא אומר וירא בלק ובמה ראה בצפור, והוא אומר בן צפור פירוש להיותו בן צפור ראה בכשפיו של צפור, ואמר תיבת בן לצד כי הצפור הוא לו לאב ולקצין וממנו ידע את כל אשר עשה ישראל לאמורי, ולא הוצרך למגידים להודיע דבר קטן וגדול.

אומר **החתם סופר** – וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמורי. אולי ירצה לפמ"ש רמב"ן [ויחי] בפסוק אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי כי יתכן שקודם מותו הי' מורה חצים נגד ארץ האמורי ע"ד וחץ תשועה בארם [מ"ב י"ג] ועי"ז הי' ארץ האמורי נכבשת

² **ברוך שאמר** : כך מובא בספר **תורת פיך**, פרשת קדושים.

³ **ברוך שאמר** : מה שנקרא היום 'מזל"טי' ☺

⁴ **ברוך שאמר** : מלשון התבוננות.

⁵ **ברוך שאמר** : אנחנו קוראים לו 'משיח בן יוסף'.

⁶ **ברוך שאמר** : אי"כ לכן נאמר 'שלח תשלח את האם', פירוש הדבר, שיבוא גם משיח צדקנו וגם אליהו הנביא.

אומר הספר **נועם מגדים**, כל א' מהגואלים שגאלו את ישראל, תמיד באו בזוגות – או כמו שאומרים המפרשים על הפס' (ויקרא כו, ג) **אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם וגו'** – כמו א"ם ק"ו. א"ם ר"ת של הגואלים הראשונים א'הרן מ"שה; הגואלים האמצעיים מ'ירדכי א'סתר; והגואלים האחרונים א'ליהו מ'שיח. יוצא א"כ שכל הגואלים טמונים במילה א"ם.

א"כ למדנו שהגואלים נמצאים בתוך פרשת שילוח הקן; **שַׁלַח תַּשְׁלַח את האם וגו'** – שע"י קיום המצוה הזו אתה מזרז את ביאתו של אליהו הנביא – ומה עושה בדיוק שילוח הקן?

כותב הזוהר הקדוש⁷ [זוהר חדש רות דף ס' ע"ג] – **העוף הזה** [אותה היונה], **כְּשֶׁפֹּרַח מְגֻזְלִיו וְנִשְׁלַח מֵעַל בְּנֵי, מִצִּפְצָף וְהוֹלֵךְ, וְלֹא יוֹדֵעַ לַאֲיָהּ מְקוֹם הוֹלֵךְ, נֹדֵד לֹאֲבֹד את עצמו. וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁתּוֹב בּוֹ (תהלים קמה) וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו, אֶפְלוּ עַל יְתוֹשׁ קֶטָן בְּעוֹלָם, רַחֲמָיו עַל הַכֹּל. אוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה עַל הָעוֹף מִתְעוֹרֵר אֶל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְעוֹרֵר עַל בְּנֵי. אִי קוֹל יוֹצֵא לִפְנֵי וְאוֹמֵר: כְּצֹפֹר נֹדֶדֶת מִן קִנָּה בֵּן אִישׁ נֹדֵד מִמְּקוֹמוֹ. אִי הוּא מִתְעוֹרֵר רַחֲמִים עַל כָּל אוֹתָם הַהוֹלְכִים וְנוֹדְדִים מִמְּקוֹם לְמִקְוֶה, וּמֵאֲתֵר לְאֲתֵר אַחֵר. שְׂבוּרֵי לֵב, שְׂבוּרֵי כֹחַ. וּמִתְעוֹרֵר רַחֲמִים עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת וְחַס עֲלֵיהֶם, וְעוֹבֵב אֶת חֲטָאֵי הַנוֹדְדִים מִמְּקוֹמָם, וְחַס עֲלֵיהֶם וְעַל כָּל הָעוֹלָם. וְעַל כֵּן אָמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲשֶׁרִי הַצֹּפֹר בַּחוּץ. וְהִיא מִתְעוֹרֶרֶת רַחֲמִים עַל כָּל הָעוֹלָם. מִי גֵרָם לְחוּס עַל הָעוֹלָם וְלִתְעוֹרֵר עֲלֵיהֶם רַחֲמִים? אוֹתוֹ הַאֲדָם שֶׁשׁוֹלַח אוֹתָהּ הַצֹּפֹר לַצִּעֲרָה בְּשָׁנֵי גִנּוּים, כִּי מִתְעוֹרֵר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִתְמַלֵּא רַחֲמִים עַל כָּל אוֹתָם בְּעָלֵי הַצִּעֵר, וְעַל כָּל אוֹתָם שְׂנוֹדְדִים מִמְּקוֹמָם.**

אומר **אור החיים הקדוש**, שבלק היה מכשף גדול יותר מבלעם והוא ראה בכישופיו כל מיני דברים, שא' מהם הוא שעתיד לצאת ממנו מלך המשיח;

אומר הספר **אמונת עתיד** – **ויש** להעמיס זה במקרא "וירא בלק בן צפור", פירושו שבלק ראה שיהיה לו בן שהוא צפור כלומר משיח בן דוד. (כי איתא בזוהר [דף קפ"ד]: כי בלק ראה ראה רוחנית ע"י צפור. ולפ"י שני הפירושים עולים בקנה אחד שהוא ראה בן צפור ואיך ראה, ע"י הצפור).

פירוש הדבר, ראה בלק שעתיד לצאת ממנו מלך המשיח ומיד קרא לבלעם הרשע לבוא ולקלל את ישראל – "תקלל אותם ובכך תוציא אותם מהעולם, וממילא לא יצטרך לצאת ממני מלך המשיח", אמר לו בלעם: "לא יעזור לך – משיח יצא ממך ואולי אף יצא ממך!" וז"ש {כג, יח} **הַאֲזִינָה עֲדֵי בְנוֹ צַפֹּר** – הבן שלך יהיה צפור – משיח.

אומר **האמונת עתיד**, אם תיקח את המלה צפ"ר תקבל גמט' משיח' ב"ן דוי"ד⁸. בוא ותראה, פרשת בלק נקראת ברוב השנים לפני י"ז תמוז – ואם זו הפרשה שטמונים בה כל ענייני המשיח, תוכל להבין למה נקראה בפרשה בתורה על שמו של בלק – כי ממנו יצא מלך המשיח! ואף ע"פ שהחל מ"ז בתמוז אלו ימים קשים לעם ישראל – כך מובא **בשולחן ערוך** [ס' תקנ"א] שצריך להיזהר תזמן שבין י"ז בתמוז ועד תשעה באב שלא ילך אדם יחידי מדי' שעות ביום עד ט' שעות ביום שבזמן הזה שולט מזיק שנקרא 'קטב מרירי'.

והנה מצאנו שביום י"ז בתמוז הוא כל הצלחת שושלת בית דוד, לפי שביום הזה התירו בית הדין לרות המואביה לבוא בקהל – שדרשו את הדרשה מואבי ולא מואבית עמוני ולא עמונית. ולפי זה יום י"ז בתמוז הוא באמת ניצוץ קדוש, ומה שאירע עם רות סימן הוא ליום י"ז בתמוז. רות היתה נשמה גבוהה אשר בה היתה גנוזה אורו של משיח היוצא

⁷ מתורגם מלשון הקודש.

⁸ **ברוך שאמר**: שזה יהיה שמו לעתיד לבוא כמ"ש בדברי הימים.

ממנה והיא היתה בשביה אצל קליפת מואב עד שפגשה בנעמי ורות דבקה בה ויצאה מתוך ההפיכה להיות מסוס לכל דור ודור, ויום המיוחד לרות הוא י"ז בתמוז שהיה בשביה עד כה להיות ראשית לימי בין המצרים ובו מתחיל לשלוט קטב מרירי, אבל בשרשו הוא יום גבוה מאד כדאיתא בספרים, ובספר שערי יששכר [מאמרי חודש תמוז אב ס' י"ג] כתב שעל יום זה כבר התנבא אהרן הכהן שאמר "חג לה' מחר" [היינו י"ז תמוז] וסופו להתהפך ולהיות שמחה יום דיצה וחודו כמ"ש {זכריה ח, יט} **צוֹם הַרְבִּיעִי וְצוֹם הַחֲמִישִׁי וְצוֹם הַשְּׁבִיעִי וְצוֹם הָעֶשְׂרִי יִהְיֶה לְבֵית יְהוָה לְשִׁשׁוֹן וּלְשִׂמְחָה וּלְמַעֲדִים טוֹבִים** וגו' וכמו שפסח הוא ראשון לכל המועדות, כך יהיה י"ז בתמוז ראשון לכל החגים של ד' הצומות שהיינו מתענים עד היום, ובצום החמישי – הוא צום ט' באב, הוא יום לידתו של משיח צדקנו⁹;

מספר המדרש {איכה רבה, פרשה א, אות נא} – **עוֹבְדָא הוּא מעשה היה בחד פר נש באיש אחד דְּהוּא קָא רְדִי שהיה חורש בשדה עם פרתו, גַּעַת חָדָא תוֹרְתִיהּ ובאמצע החרישה התחילה הפרה לצעוק, עֶבֶר עָלוּי חַד עָרְבִי עבר שם ערבי אחד¹⁰, אָמַר לִיה הערבי לחורש: מַה אַתְּ אַתָּה יהודי או גוי? אָמַר לִיה יְהוּדָאִי אָנָּא יהודי אני, אָמַר לִיה שְׂרִי תוֹרְךָ וּשְׂרִי פִדְנָךְ התר את הפרה שלך ואת המחרשה, אָמַר לִיה לְמַה, אָמַר לִיה דְּבֵית מִקְדָּשְׁךָ דִּיהוּדָאִי חָרַב שכעת נחרב בית המקדש של היהודים! אָמַר לִיה מִנָּה יָדַעְתָּ איך אתה יודע?, אָמַר לִיה יָדַעְתָּ מִן נְעֻיְתָא דְּתוֹרְךָ מהצעקה של הפרה שלך הבנת! עַד דְּהוּא עָסִיק עָמִיָּה גַּעַת זִמְנָא אַחֲרִיתִי עוד הם מדברים, הפרה התחילה שוב לצעוק, אָמַר לוֹ הערבי: אָסֵר תוֹרְךָ אָסֵר פִּדְנָךְ חזור וקשור את הפרה ואת המחרשה דְּאֵתְיִלִּיד פְּרִיקָהוֹן דִּיהוּדָאִי שבשעה זו נולד המשיח. אָמַר לִיה היהודי: וּמַה שְּׁמִיָּה וּמַה שְּׁמוֹ של המשיח? אָמַר לוֹ מִנְחָם שְׁמִיָּה. וְאָבִיו מַה שְּׁמִיָּה וּמַה שְּׁם אָבִיו? אָמַר לִיה חִזְקִיָּה. אָמַר לִיה וְהִכֵּן שְׂרִינָן והיכן הם גרים? אָמַר לִיה בְּבִירַת עֲרָבָא בְּדְבִית לְחַם יְהוּדָה¹¹. חשקה נפשו של אותו יהודי לראות את המשיח – מה עשה? זָבִין הוּא גְבָרָא תוֹרִי זָבִין פִּדְנִיָּה מכר את השור ואת המחרשה – מה עשה? זָבִין מַזְבִּין לְבִידִין דִּינִיקִין וארז שתי מזוודות עם בגדי תינוקות. עָלַל לְקִרְתָּא וּנְפִק לְקִרְתָּא ויצא לדרך – מעיר לעיר, עָלַל לְמִדִּינָה וּנְפִק לְמִדִּינָה וממדינה למדינה, עַד דְּמָטָא לְתַמָּן עד שהגיע למקום והתחיל לצעוק "מי רוצה לקנות בגדי תינוקות?!"¹², אֲתִינָן כָּל כְּפָרָא לְמַזְבֵּן מִינִיָּה בינתיים התחילו להגיע נשים ולקנות ממנו את הבגדים וְהִיאִי אִיתְתָּא אִמְיָה דְּהוּאָא יְנוּקָא לֹא זָבְנַת מִינִיָּה ואותה אמה של המשיח עמדה בצד ולא קנתה אף בגד! אָמַר לִיה לאותה האמה: לְמַה לִּית אַתְּ זָבְנַת לְבִידִין דִּינִיקִין למה את לא קונה בגדי תינוקות – "תראי איזה סט בומבה!" 😊, אָמַרָה לִיה דְּחֻשְׁיָהּ קִשְׁיִי לִינוּקִי אני לא קונה אף בגד, כי התינוק הזה נולד במזל קשה. אָמַר לִיה לְמַה במזל קשה? אָמַרָה לִיה דְּעַל רָגְלוּי שבשעה שנולד חרב בית מִקְדָּשָׁא. אָמַר לִיה: רְחִיצִין אָנֹן בְּמִרְיָה עָלְמָא דְּעַל רָגְלוּי חָרַב וְעַל רָגְלוּי מִיתְבָּנִי אנחנו בוטחים בבורא עולם, שעל ידו חרב בית המקדש ועל ידו גם יבנה במהרה! אָמַר לִיה אַתְּ הוּי נְסִיבָא לִיךְ מִן אֵילָן לְבִידִין דִּינִיקִיךָ כחי כמה בגדים שאת רוצה לתינוק וּלְבִתְרִי יוֹמִין אָנָּא אֲתִי לְבִיתְךָ וְנִסָּב פְּרִיעִיךָ ובאחד הימים שאחזור לכאן – אם יהיה לך תשלמי לי, נְסִיבָה וְאִזְלָה. לְבִתְרִי יוֹמִין לאחר שנים אָמַר הָאִי גְבָרָא אִיזִיל וְאִיחְמִי הוּאָא יְנוּקָא מֵאִי קָא עָבִיד אלך ואראה מה עושה אותו תינוק היום, אַתָּא לְגַבָּה הלך אל אותה גברת, אָמַר לִיה הוּאָא יְנוּקָא מֵאִי קָא עָבִיד מה עושה אותו הילד היום? אָמַרָה לִיה לֹא אֲמִרִית לָךְ דְּחֻשְׁיָהּ קִשְׁיִי אֶפְלוּ עַל רָגְלִיהָ נְחֻשִׁיהָ וכי לא אמרתי לך שמזלו קשה?! דָּמֵן הִיאָ שְׁעָתָא אֲתִינָן רִוּחִין וְעִלְעוּלִין טַעֲנוּגִיָּה וְאִזְלִין לְהוֹן שמאותה שהלכת ממני, באה רוח סערה ולקחה את התינוק ונעלם! אָמַר לִיה וְלֹא כִךְ אֲמִרִית לָךְ ולא אמרתי לך דְּעַל רָגְלוּי חָרַב וְעַל רָגְלוּי מִתְבָּנִי שאנו בטוחים בבורא עולם, שעל ידו נחרב ועל ידו יבנה!**

⁹ **ברוך שאמר**: כך מובא בירושלמי, מסכת ברכות, שבתשעה באב נולד המשיח.

¹⁰ **ברוך שאמר**: אומר המתננות כהונה – שהיה מבין שיחות בעלי חיים.

¹¹ **ברוך שאמר**: חוץ מתעודות זהות הפרה אמרה הכל 😊

¹² **ברוך שאמר**: לא שהוא רצה למכור בגדי תינוקות, אלא הוא רצה שאמו של המשיח תבוא ואז הוא יוכל לתת לה את המזוודה.

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו - תשפ"ה,
שנמסר חשבו (ביום רביעי) באלעד !!!

פרשת
בלק

והיה ראוי לאומרו עם קריאת שמע. **ולימא האי פסוקא ותו לא** נאמר פסי' זה בלבד ולא יהיה טורח לציבור! מתרצת הגמרא: **גמירי: כל פרשה דפסקה משה רבינו, פסקינו; דלא פסקה משה רבינו, לא פסקינו** יש לנו מסורת שכל פרשה שמשה רבנו חילק, מותר לנו לחלק; ופרשה שמשה רבינו לא חילק אסור לנו לחלקה, מכיון שפרשת בלק אינה מחולקת אי אפשר לקבוע שיאמרו פסוק אחד ממנה לבד.

המשגיח בשיבה תמיד היה אומר על הפסי' הזה "הן עם כלביא יקום ויכארי יתנשא" – זה קריאת שמע של שחרית; **לא יפסב עד יאכל טרף** – זו קריאת שמע שעל המיטה – "תדעו לכם, רק מי שהולך לישון כמו אריה – קם כמו אריה. אבל מי שהולך לישון כמו חמור – לעולם לא יקום כמו אריה!"

אומרת הגמרא במסכת מגילה, שאסור להוסיף יותר מ- ג' עולים ביום חול משום טורח ציבור; כמה מינימום פסי' צריך לקרוא כל עולה? ג' פסוקים – משמע, שזה טורח ציבור! עם ברכה לפני ולחריה בסביבות 3 דקות.

אם בגלל טורח צבור, אז למה לא הורידו כמה מזמורים מפסוקי דזמרה? – אז אמר לי יהודי תשובה פשוטה: "כי פסוקי דזמרה בין כה מדלגים"

כותב הפני יהושע [ברכות שם] – לכאורה נראה דלאו האי פסוקא לחוד קאמר דהא יש להזכיר ג"כ קרא דאל מוציאם ממצרים דהוי בהו תרתי לטיבותא ענין יציאת מצרים ושכיבה וקיימה, ואף שאיני כדאי מ"מ נראה מאמר זה תמוה לומר שביקשו לקבוע פרשת בלק בק"ש משום האי קרא דיציאת מצרים ושכיבה וקיימה דמה בכך כמה קראי כה"ג אשכחן טובא. ולכאורה היה נראה לי בזה דבלא"ה היה צד חיוב להזכיר ענין בלק בכל יום כדקאמר מיכה לישראל [ו, ה] 'עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב' משמע שיש צד חיוב לזכרו ואע"ג דפשטא דקרא איכא למימר דזכירה בלב קאמר מ"מ כיון דדרשינן בירושלמי בקרא ד'והגית בו יומם ולילה' שההגיות יום ולילה שוין וכיון דפרשת ציצית לא שייך לומר בלילה כדפליגי תנאי במתיני' דבסמוך משי"ה בקשו לקבוע יותר פרשת בלק כדי שתהא הגיות יום ולילה שוין וממילא יתקיים בזה מאמר הנביא דקאמר 'זכר נא' הזכירו בפה ממש, וכן משמע קצת מלשון ירושלמי דאמר ר"א מפני שכתובה בתורה ובנביאים וכתובים ע"ש.

ידועים דברי הגמרא [מסכת ברכות ז, א] – **דתניא {תהילים ז-יב} ואל זועם בכל יום. וכמה זמן נמשך זעמו? רגע. וכמה זה רגע? חלק אחד מחמשת רבוא ושמונת אלפים ושמונה מאות ושמונים ושמונה חלקים בשעה, וזו היא רגע. ואין כל בריה יכולה לכיון מתי מגיע אותה שעה בדיוק, חוץ מבלעם הרשע. דכתיב ביה על אודות בלעם {במדבר כד-טז} **וידוע דעת עליון. ויש לשאול, השתא הנה, אפילו את דעת בהמתו לא הוה ידע, דעת עליון הוה ידע?** ודאי שלא! אלא, פסוק זה המתאר את בלעם כ"יודע דעת עליון" מלמד אותנו שהיה בלעם **יודע לכיון אותה שעה שהקב"ה כועס בה. והיינו דאמר להו נביא לישראל {מיכה ו-ה} עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב וגו'** ומה ענה לו בלעם בן בעור. מאי {מיכה ו-ה} "למען דעת צדקות ה'"? א"ר אלעזר: **אמר להם הקב"ה לישראל: דעו כמה צדקות עשית עמכם, בזה שלא כעסתי בימי בלעם הרשע כשרצה לקלל אתכם, שאלמלי כעסתי, לא נשתייר משונאיהם של ישראל, כלומר מישראל, שריד ופליט שארית. והיינו דקאמר ליה בלעם לבלק: {במדבר כג-ח} מה אקב {אקלל}: לא קבה אל; ומה אזעם: לא זעם ה'.** פסי' זה מלמד שכל אותן הימים לא זעם הקב"ה. הגמרא שואלת ומתרצת: **וכמה זעמו? רגע. וכמה זמן אורך "רגע"? א"ר אבין ואיתימא ויש אומרים שרבי אבינא אמרו: רגע כמימריה "רגע" הוא פרק הזמן בו ניתן לומר מלה זו ["רגע"]. ומנא לן דרגע קתח מהיכן אנו יודעים שהוא כועס "רגע"? שנאמר {תהילים לו-ו} כי רגע באפו חיים ברצונו ...****

וכמה ימים לא זעם הקב"ה ומתי זה היה בדיוק?

א"כ באותו יום שנחרב בית המקדש נולד המשיח. ואם זה נעשה באותו יום, יוצא שיום תשעה באב הוא יום לידתו של מלך המשיח.

אומר האמונת עתיד, והיות ובלק היה קליפה גדולה וכל נינקתו היתה מהניצוץ הקדוש אשר היה טמון בקרבה הוא שלמה וכל זרעו עד עולם והוא הרגיש זה, לכן הקריב מ"ב קרבנות שיצא ממנו דוד, ורצה שלא יצא הניצוץ הקדוש ממנו וכל אישו וחפצו של בלק היה לעכב נשמת רות אצל מואב ולא יצא לעולם – לא הוא ולא היום שלה (י"ז תמוז), וזה מה שנאמר {כב, ג} **וַיָּגֵר מוֹאֵב מִפְּנֵי הָעָם מֵאֵד פִּי רֵב הוּא וְגו'** – ר"ב היינו רות בועז – שראה שעתידים לצאת ממנו רות ובוועז, והיות וכך מזה הוא נכנס לפחד – ולכן הקריב קרבנות, כי א' הדברים שאירעו ב"י בתמוז היה שבוטל התמיד – פסקו הקרבנות; אמר בלק: "אל דאגה ריבונו של עולם, גם שאין בית מקדש – אני אביא לך קרבנות!" – ולכן הקריב מ"ב קרבנות;

כותב האמונת עתיד – ובמדרש, הובא ברש"י עה"כ {כג, ד} **אֶת שְׁבַעַת הַמִּזְבְּחֹת עֲרֹכְתִי**, שהתפאר בלעם לפני הקב"ה שהוא בשליחותו של בלק בנה שבעה מזבחות כנגד מה שבנו האבות הקדושים, והקריב יותר קרבנות מהם, **וְאֶעֱלֶה פָּר וְאֵיל בְּמִזְבְּחָהּ**. וי"ל כוונתו, כי ביום י"ז בתמוז בוטלו הקרבנות והוא א' מחמשה פורענויות שאירעו בו, שבוטל התמיד, כדאיתא בגמרא תענית ובסליחות. והוא התאמץ בטענתו, למה תיקח את רות ואת יומה ממני. הנח אצלי רות, וכוח יומה שבו בוטלו הקרבנות. וזה טוב, טוב משימסרו רות ויומה אל ישראל, שהרי כשהם בשביה אני מקריב יותר קרבנות מהם, תמורתם. וזהו שאמר **שְׁבַעַת הַמִּזְבְּחֹת עֲרֹכְתִי**, ורמז **שְׁבַעַת** ר"ת ש'בעה ע'שר ב'חודש ת'מוז, ש'בו בוטל ע'ולת ת'מיד. כלומר, מרות יצא דוד שבה ירושלים מקום הקרבנות. הנה דוד אצלי, הנח י"ז בתמוז אצלי ואז אשלם ביתך שאת.

ובפרשת בלק נמצא אורו של משיח, וקראים פרשה זו ערב י"ז בתמוז כי בתוכו בהיעלם נמצא אורו של משיח צדקנו, וכמו שבלק היה רשע ארור, מכל מקום בו טמון ניצוץ של רות המואביה ובוועז שיצא ב"י בתמוז, ואע"פ שהימים האלה ימים של תעניות – לעתיד לבוא יהפכו לימי ששון ושמחה.

והנה קרוב לאלפיים שנה שהיום האומלל הזה קורא וצועק אלינו¹³ [יום י"ז בתמוז], שיצא ממנו ג"כ משיח צדקנו.

אומרת לנו הגמרא {מסכת סוטה מז, א} – **לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות ואע"פ שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה, שבשכר ארבעים ושנים קרבנות שהקריב בלק מלך מואב זכה ויצתה ממנו רות.**

יוצא אם כן שבזכות מ"ב קרבנות שהוא הקריב ש- 'לא לשמה' – יצאה ממנו רות המואביה; **אומר האמונת עתיד**, אז למה שגם אנחנו לא נקריב לקב"ה 'קרבנות'?! – היינו, שנקריב מהזמן שלנו עוד מ"ב דקי, עוד מ"ב דפי גמרא וכו' – לשמה!

אם אלה הדברים, בואו נלך לעוד נקודה אחת:

אומרת הגמרא {מסכת ברכות יב, ב} – **אמר ר' אבהו בן זוטרי אמר רב יהודה בר זבידא: בקשו לקבוע פרשת בלק בקריאת שמע כלומר, שיאמרוהו בכל יום עם קריאת שמע. ומפני מה לא קבעו? משום טורח צבור שהיא פרשה ארוכה. מ"ט מדוע רצו לקבוע פרשת בלק בקריאת שמע? אילימא אם נאמר שבביל זכירת יציאת מצרים שיש בה, משום דכתיב בה {במדבר כג-כב} **אל מוציאם ממצרים, לימא היה לו לומר פרשת רבית ופרשת משקלות, דכתיב בהן יציאת מצרים, והן פרשיות קצרות! אלא אמר ר' יוסי בר אבין: משום דכתיב בה האי קרא {במדבר כד-ט} כרע שכב כארי וכלביא מי יקימנו** הפסוק הזה דומה ל"בישכבך ובקומך" שבפרשת שמע; ענינו שהקב"ה שומרנו בשכבנו ובקומנו, שנוכל לשכב שלווים ושקטים כארי וכלביא,**

¹³ ברוך שאמר: כבר 1557 שנים.

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו - תשפ"ה,
שנמסר השבוע (ביום רביעי) באלעד !!!

פרשת
בלק

שבין ראש השנה ליו"כ ולכן נקבעו ימים אלו לתשובה מטעם הני"ל דהמתינו עד יו"כ ואז אין רשות לשטן לקטרג ואדרבא מלאך רע בע"כ יענה אמן ולכך באמת הוצרך ג"כ לברכם וכשראו כך הלכו להם.

אם כן כמה אהבת ה' היה במעשה של בלק, עד כדי כל שאומר הנביא {מִיכָה ו, ה'} **עמי זָכַר נָא מֶה יַעֲצֵ בָלָק מֶלֶךְ מוֹאָב וּמָה עָנָה אֹתוֹ בְּלָעַם בְּעוֹר מִן הַשָּׂטָיִם עַד הַגִּלְגָל לִמְעַן דַּעַת צְדָקוֹת ה'!**

בא הספר מאורי אור ומביא דברי זוהר בפרשת בחוקתי עמ' קי"ב ע"א – **אמר רבי יוסי, אמר לון קודשא בריך הוא לישראל, זכור נא. ווי דאנן צווחין בכל יומא, וגעין ובכין, (איכה ה') זכור ה' מה היה לנו. (תהלים קלז) זכור ה' לבני אדם, ולא בעי לאשגחא עלנא, הוא אמר לו בבעו בבקשה מכם: זכור נא, אין נא אלא לשון פעותא, ואנן לא אשגחנא ביה, פגוונא דא אנן צווחין, זכור ה' מה היה לנו, זכור ה' לבני אדם, (תהלים עד) זכור עֲדַתְךָ קִנִּיתָ קָדֶם, (תהלים קו) זכרני ה' ברצון עמך, ולא בעי לאשגחא עלן.**

א"כ פונים לקב"ה והוא לא עונה – ולמה? כי הקב"ה מבקש מאיתנו לזכור מעשה בלק ואנחנו לא זוכרים!

ולמה אנחנו לא זוכרים!! אמנם האשכנזים באמת לא זוכרים; יש להם שש זכירות בכל יום שמעשה בלעם לא כלול בהם. אבל אעפ"י כן, הם מזכירים בכל בוקר את מה שאמר בלעם – **"מה טבו אהליך יעקב משכנתיך ישראל"**. אבל את הפס' לא מזכירים. לעומתם, בני עדות ספרד אומרים י' זכירות בכל יום, שא' מהם היא מעשה בלק.

בא החיד"א {עבודת הקודש, כף אחת פכ"ה} ואומר, להוסיף על ששת הזכירות שאנו מזכירים בכל יום גם את הזכרון של מעשה בלק ובלעם 'והריני מקיים מצוה לזכור שהציל ה' את אבותינו מבלק ובלעם', כמ"ש {מִיכָה ו, ה'} **עמי זָכַר נָא מֶה יַעֲצֵ בָלָק מֶלֶךְ מוֹאָב וּמָה עָנָה אֹתוֹ בְּלָעַם בְּעוֹר מִן הַשָּׂטָיִם עַד הַגִּלְגָל לִמְעַן דַּעַת צְדָקוֹת ה'!** מודים אנחנו לך על כל הטובות והניסים והנפלאות שעשית עמנו ועם אבותינו ובכלל רחמך מה שהפלת לעשות לאבותינו במדבר והצללתם מבלק ובלעם והפרת עצתם וקלקלת מחשבותם ולא נתקעסת בימים ההם ככתוב {דברים כג-ו} **ויהפוך ה' אלקיך לך את הקללה לברכה כי אהבך ה' אלקיך ועל כולם ית' ויתנשא תמיד שמך מלכנו לעולם וכו'.**

שאלתי את עצמי, למה החיד"א אומר לומר 'תודה רבה' רק על מעשה בלק ובלעם ולא על הניסים שעשה עמנו ה' עם סיחון ועוג וכו' – והרי מזכירים בתהילים כל אחד מהם בנפרד **'ולעוג מלך הבשן – כי לעולם חסדו'** **'ולסיחון מלך האמורי – כי לעולם חסדו'** ואז כל המלכים ביחד **'למכה מלכים גדולים – כי לעולם חסדו' – אז למה לא מודים על בלק ובלעם גם?**

ראיתי באחד המפרשים שמתרץ, שהמלחמה איתם היתה בכוח מה שאין כן עם מואב, שזו היתה מלחמה רוחנית ולא גשמית. ולכן הנס הגדול היה שלמרות שהם ניסו לקלל אותנו באמצעות כישופים, הם לא הצליחו – ולכן מציינים דוקא את זה.

בא החתם סופר ואומר, שמאז בריאת העולם ועד היום, כל דבר עובר מאבא לבן. לכל דבר יש עדויות – איש מפי איש. אדם הראשון נברא – לא היו לו אבא ואמא. לאחר מכן הוא נשא אישה – הוליד ילדים – קין והבל נולדו – קין הרג את הבל וכו' – לכל דבר יש עדויות, מלבד בריאת העולם עד אדם הראשון – מלבד מה שכתוב בתורה 'בראשית ברא אלקים'. אמנם לא ראינו, אבל הקב"ה עשה שכן נראה – איפה?

כותב ר' יעקב סקלי {תורת המנחה} – שכשנחקר ונדרוש על עיקר האותות שעשה במצרים, ולמה היו עשר ולא תשע עשר ולא אחת עשרה, ולמה היו על ענין זה דם צפרדע כנים וכו' ולא בענין אחר, אז נצליח

כותב **היערות דבש** {ח"א דרוש ו} – ויש להקשות כיון שהקב"ה חוק שם מתחילת הבריאה להיות זועם בכל יום, וכך טוב וכשר לפניו לצורך הנהגת הברואים, איך שינה סדר החוק מימות עולם, בשביל טיפוש כזה, בלעם הרשע, במכה אחת וחולי קטן שנפל, לא היה יכול לדבר ונטרפה לו השעה, שלא היה יכול לדבר ולקלל כמוזימתו הרעה. ולא בשביל כך ישנה נימוס עולם שבחכמה יסד ארץ. אבל הענין כך, שיש להבין, הלא כל יו"ד ימים מראש השנה ועד יום הכיפור הם ימי דין כנודע, ואיך הם מסוגלים לצעקה ותשובה ורחמים, יותר מכל ימי השנה?!

אבל הענין כך, דהקב"ה דן ג' שעות ביום וג' שעות עוסק בתורה, ואמרין שם דאף אלו ג' שעות שעוסק בתורה, נקראין ימי דין, דתורה כתיב בה אמת, ואין הקב"ה עושה לפניו משורת הדין, ואם כן כשנגמר זמן הדין אף הדין נגמר, ואחר כך קשה הצעקה, כי כבר עברו החיתום וגזר הדין, וקודם לזה עת דין, אמנם ביו"ד ימים הללו אין הדין נגמר בשש שעות כלל, כי מין התחלת ראש השנה עד סוף יום הכיפור הכל בדין בלי הפסק וחיתום כלל, ולכך אמרו בינונים תלויים ועומדים, כי הכל בדין תלוי בלי גמר וחיתום כלל, ולכך יפה אז צעקה, כי עדין לא נגמר הדין כלל, והכל תלוי ברפיון, וידוע מחוק ונימוס הדין, כי אין לדון כלל לכעוס על שום בעל דין תוך משא ומתן של דין. שלא יסתמו טענות של בעל הדין, וגם אולי מתוך כעס יצא משפט מעוקל, כאמרם בא לכלל כעס וכו', אבל לאחר גמר דין, אז יכול הדן לקנטר לבעל הדין העושה ע"ל ולכעוס עליו באף וחמה כראוי, וכן כביכול המלך המשפט עושה הכל כעובדא דלתתא, למען ילמדו דינים ממנו לעשות משפט צדק, ולכך בעת עסקו בדין כביכול, אף כי רבו עונות כחול, לא יכעוס כלל ומאריך אפו, והוא תהילתו למען ישפוט צדק ולא עולתה בו, אבל לאחר גמר דין, שאז כלה ונחרץ הדין, אז זועם על עוברי רצונו, עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל.

ולפי זה בכל ימים שיש בהם גמר דין אז זועם ה', אבל ביו"ד ימים אלו שאין גמר דין כלל, אף הקב"ה אינו כועס כלל, כנימוס היושר מבלי לכעוס באמצע הדין, ולכך בימים אלו אין כעס כלל בפמליא של מעלה, ולכך ימים אלו הם ימי חפץ וימי רצון לה', אף כי הם ימי דין.

והנה ידוע במדרש כי מלחמות סיחון ועוג היו בימי אלול, ואחר כך היה מעשה בלעם ובלק, והיה מחכמת ה' וחסדו, שהזדמן לבלעם שבא לקלל בימים אלו בין כסא לעשור¹⁴, והוא חשב כי ימים אלו עלולים לעורר דין, היותם ימי דין, ונכזבה תוחלתו, שבימים אלו לא זעם ה' ולריק יגע, והיה סופו שדבר טוב על ישראל, כמו שטן ביום הכיפור אשר תהילות ישראל יספר, וזהו כוונת הגמרא שעשה חסד עמנו שלא כעס, היינו שזימן ענין בלק ובלעם בימים אלו, לא מוקדם ולא מאוחר שכועס בהן ה', רק בימים שאין בהם כעס. והנה מזה תבין, כי כבר כתבנו, כי אין רשות למסטין לקטרג כלל רק בעת הדין, כאשר החל הדין אז רשות לתבוא דין על בני אינשא, ולפי זה כל יום הדין נמשך רק ו' שעות, ג' דדין וג' דתורה כנ"ל, אז רשות לקטרג, אבל אחר כך דהולך לפניו משורת הדין ואינו עוסק בדין, אין לו רשות לקטרג.

חוץ מזה, כשהזמין בלק את בלעם לבוא ולקלל, הוא הזמין אותו בדוקא לבוא ולקלל בראש השנה, שנאמר {כב, ו} **וַעֲתָה לָכֶּה נָא אֶרֶץ לִי אֵת הָעָם הַזֶּה;**

אומר התפארת יהונתן {פרשת בלק} – ועוד נראה דאיתא במגלה עמוקות דמעשה זה היה סוף אלול ולכך אמרו נמתין עד י"ט א' של ר"ה ואז נידונים ישראל וגם לשטן יש רשות בעת ההוא לקטרג ואז רצה לקלל ולזה תיבת **אָרֶה א' – ו"ה**, אכן כשראה בלעם שישראל תוקעין בשופר בר"ה וא"כ אין רשות לשטן לקטרג ולכן אמר "ותרועת מלך בו" ואז אמר {כב, ח} **לִינוּ פֶה הַלִּילָה** והיה דוחה אותם מיום אל יום עד יום הכפורים וצדקה עשה הקב"ה עמהם שלא כעס באותן הימים, היינו עשרת ימים

¹⁴ **ברוך שאמר** : היינו, עשרת ימי תשובה.

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו - תשפ"ה,
שנמסר השבוע (ביום רביעי) באלעד !!!
משיחותיו של הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

נושא השעור:
שמירה אינסופית
(סימני גאולה ומשיח) ברוך שאמר

בס"ד

בכל ראש חודש אנחנו שרים בהלל: **"הָלְלוּ אֶת ה' כָּל גּוֹיִם, שִׁבְחוּהוּ כָּל הָאֲמִיּוֹת"** – הגויים שרים! יושב מחבל בבית שלו ומכין לבנת חבלה, שכאשר יעבור רכב ישראלי הוא יפוצץ אותה עליו. אבל בסופו של דבר לא הולך לו ולא קורה שום פיצוץ – "ריבונו של עולם, כמה אתה שומר על העם הזה! – אתמול זה עבד ועכשיו לא עובד כלום!" – וזה שאנחנו אומרים: **"הָלְלוּ אֶת ה' כָּל גּוֹיִם, שִׁבְחוּהוּ כָּל הָאֲמִיּוֹת"** – הם בעצמם מודים, כמה הקב"ה שומר עלינו!

בא הספר **שמן ראש** ואומר דבר נפלא – למה רצו לקבוע פרשת בלק דוקא בקריאת שמע? פשוט מאוד. בקריאת שמע אנחנו אומרים "ואהבת את ה' אלוהיך וכו'" – ואיך תיגבר האהבה לבורא ית'? אם תקרא פרשת בלק – מזה שתראה את כל הניסים ונפלאות שעשה עמנו הבורא ית', ממילא זה יחזק בך את האהבה אליו וממילא תוכל לומר 'ואהבת את ה' אלקיך' ביתר שאת וביתר עוז! כך תוכל להשריש לעצמך שהוא שומר עליך כל הזמן! ולכן רצו חז"ל לקבוע את הפרשה הזו בקריאת שמע, כדי להשריש בנו את האמונה שהקב"ה שומר עלינו בכל עת ובכל שעה!

נכנסים לשלושת השבועות, שכלפי חוץ נראים ימים קשים – שקטב מרירי שולט שם, אבל בתוך תוכם של הימים הללו טמונה גאולת עם ישראל – שיום י"ז בתמוז הוא תחילת היווצרותו של מלך המשיח. ובתשעה באב הוא לידתו של מלך המשיח.

ונשכיל בחידוש העולם. ועל כן נקראו אותות כי הן סימן ואות על בריאת העולם שכיון שנשתנה מנהגו של עולם באלו האותות הרי הם ראיה ברורה על חידוש העולם. ועל כן הם עשר כנגד עשרה מאמרות שבהם נברא העולם, ומכאן עשרה מאמרות יצאו, שבכל מאמר נתן בו כח לפעול פעולה שהיא נכללת בכלל המאמר ההוא, והיו כל הכוחות גנוזות בכח המאמרות עד עת בא דברו, ויצאו מן הכח אל הפועל ועל כן הם על הענין הזה דם צפרדע כנים וכו'.

כותב החתם סופר {שו"ת חתם סופר או"ח יו"ד, תשובה שני'} – **כל התורה כולה** ראינו בעינינו חוץ מפרשת בלעם. מי הגיד לנו מה היה בין מלך מואב ובין קוסם אחד בלעם שבא אליו אל ארצו, ולמה בא ומי הביאו? ומי ידע שבנה מזבחות ושרצה לקלל ונהפך לברכה? מי בא בסודם וישראל היו שרויים במדבר ואם הם עמדו בארץ מואב בראש הפסגה וראו למטה אל המדבר למרחוק, מאין ידעו יושבי מדבר שמביטים עליהם מראש ההר הזה ושמנחשים עליהם ואפילו משה רבינו ע"ה לא ידע ורק מפי הקב"ה ית"ש נכתבו הדברים והנביא צווח {מיכה ו, ה} זָכַר נָא מִהָעֵץ בָּלַק וְגו'.

אם כן זו הייחודיות של פרשת בלעם – אף אחד לא ידע שזה התרחש בכלל. בשונה מאדם הראשון שידע שהוא נמצא בגן עדן. לאחר מכן הרדים אותו הקב"ה ונתן לו גברת. לאחר מכן נולדו לו ילדים וכו' וכו' הוא יכל להעביר את הסיפור לדורות הבאים. אבל כאן אף א' לא שמע ולא ראה – שני גויים – בלק ובלעם, שרצו להשמיד את ישראל והקב"ה הפר את עצתם מבלי שאף אחד ידע מזה!

וַיְהִי רָצוֹן שְׂפָזָכוֹת 'קֵן אֶפֶס' נִזְכָּה לְגֵאוּלָּה

הַשְּׁלֵמָה בַּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן וְאָמֵן !!!

וְהַעֲקָר לֹא לַפֶּתַח כָּלָל !!!
ה' בְּעֶזְרֵנוּ וְהוּא יִדְבֹּר
(אֵת) אֹרֵיבֵנוּ תַּחֲתֵנוּ !!!